

Llició de convivència (Montse Germà Pifarré)

No fa gaire temps, la Terra s'havia convertit en un planeta intoxicat, on era molt difícil de viure-hi a causa dels ritmes de vida i, sobretot, dels mals hàbits de l'espècie humana, fet que havia malmès els valors comunitaris, a causa d'un ús addictiu a les tecnologies de la informació i comunicació, la contínua evolució de les quals ocasionava un gran impacte social, per la qual cosa les persones es comunicaven per via telemàtica i, per tant, tenien un contacte fred i distant. A més, la majoria es perjudicava la salut amb abús de drogues i tota mena d'excessos.

A banda d'això, les relacions humanes directes s'havien tornat postisses, ja que només es prioritzaven les aparences, la competitivitat, el materialisme... Tanmateix, per culpa d'aquest egoisme imparabile les confrontacions cada vegada eren més habituals, fins al punt de proliferar un malviure general arreu del món. Al mateix temps, el medi natural s'havia convertit en un abocador desmesurat de residus verinosos que aniquilaven lentament l'ecosistema.

Per tot aquest mal ús del planeta, la Mare Natura, molt indignada pel comportament dels seus fills, va voler espantar la humanitat. Per això, per tal d'advertir-los de la conducta equivocada, un bon dia els castigà amb la propagació d'una pandèmia desconeguda que els epidemiòlegs anomenaren Covid-19, la qual provocava febre alta, cefalea, insuficiència respiratòria o, en molts casos, la mort.

L'estrany virus, que els experts també denominaren coronavirus per considerar-se el més mortífer de tots els microorganismes existents, tot i detectar-se per primer cop a la ciutat xinesa de Wuhan, s'expandí ràpidament per gairebé tot el món i, per culpa del qual, moltíssimes persones van emmalaltir, fins al punt de col·lapsar tots els hospitals de pacients; fins i tot es va haver d'adequar hotels i d'altres espais com a centres sanitaris provisionals. Per raó d'aquest daltabaix imprevisible, els equips mèdics no sabien com tractar la nova malaltia, la qual no disposava de cap fàrmac eficaç ni per pal·liar-ne els efectes ni la ràpida propagació.

Per afrontar la nefasta circumstància, per tal de trobar una possible solució al greu problema de salut pública, els governs dels països afectats van decretar l'estat d'alarma i impediren la concentració de la gent als espais públics. De manera paral·lela, també confinaren les persones a les seves llars, a fi de controlar l'afectació; a més de tancar

temporalment centres educatius, organismes oficials, empreses, aeroports, fronteres..., amb l'objectiu de supervisar la mobilitat de la gent. Això no obstant, tot i les estrictes mesures higièniques i preventives, les infeccions víriques augmentaven dia rere dia de manera descontrolada, per la qual cosa cada vegada morien més persones a causa d'aquest virus global.

Per culpa d'aquesta situació de pànic la gent proveïa de queviures als supermercats de forma compulsiva, sense tenir en compte de deixar aliments per a altres persones, tot i que els mitjans informatius asseguraven que, malgrat la situació preocupant, no mancaria la provisió de productes de primera necessitat. És per això que aquesta actitud egocèntrica evidenciava, encara més, la falta de valors i manca d'amor al pròxim.

Tanmateix, al cap de pocs dies de reclusió; d'una banda, les famílies tornaren a relacionar-se i passaven les estones amb animades converses, jocs i somriures recíprocs, sense presses, mentre gaudien plegats de la companyia de cadascú. D'altra banda, des del món virtual, també es distribuïa música pel·lícules, llibres, cursos... A més, com que les persones havien de guardar una distància de seguretat d'un metre i mig per evitar el contagi víric, des dels balcons i les terrasses veïnals es compartia cançons, poemes, melodies, aplaudiments...; és a dir, tota mena d'entreteniments amb la finalitat d'assuajar el desànim i la solitud.

A banda d'aquests actes de companyonia, els professionals sanitaris treballaven sense descans, a fi de salvar tantes vides com poguessin i, a més, moltes persones i empreses van contribuir-hi de forma desinteressada davant la situació extrema de col·lapse, amb l'objectiu d'ajudar en l'àmbit que fos possible. A partir d'aquestes actes solidaris, els éssers humans van tornar a convida amb harmonia i, alhora, redescobriren les relacions afectives.

Després d'alguns mesos de lluita i precaucions extremes, va haver-hi nous rebrots de la pandèmia a causa d'algunes persones insensates que van passar-se per alt les recomanacions dels experts, la qual cosa causà nous morts i, en conseqüència, més indignació a la Mare Natura. Per sort, gràcies a l'esforç dels mitjans sanitaris i científics, al cap de poc més d'un any, arribà una vacuna contra el maleït virus, cosa que va evitar nous contagis i, per tant, la malaltia es donà per extingida.

D'aquesta situació tan atípica i complicada, però, la humanitat va aprendre una gran lliçó de convivència i, consegüentment, a partir d'aleshores, tingué cura del seu hàbitat amb amor col·lectiu i la consciència comuna de respectar el planeta blau, que ara llueix exuberant, amb esplèndids contrastos que perfilen l'extraordinària bellesa de cada contrada; a més, tant la fauna com la vegetació han tornat a repoblar els espais naturals i, per tant, muntanyes, planures, boscos i mars han recuperat gran part de la plenitud. No obstant això, malauradament, la natura mai podrà esborrar del tot les profundes cicatrius del passat.